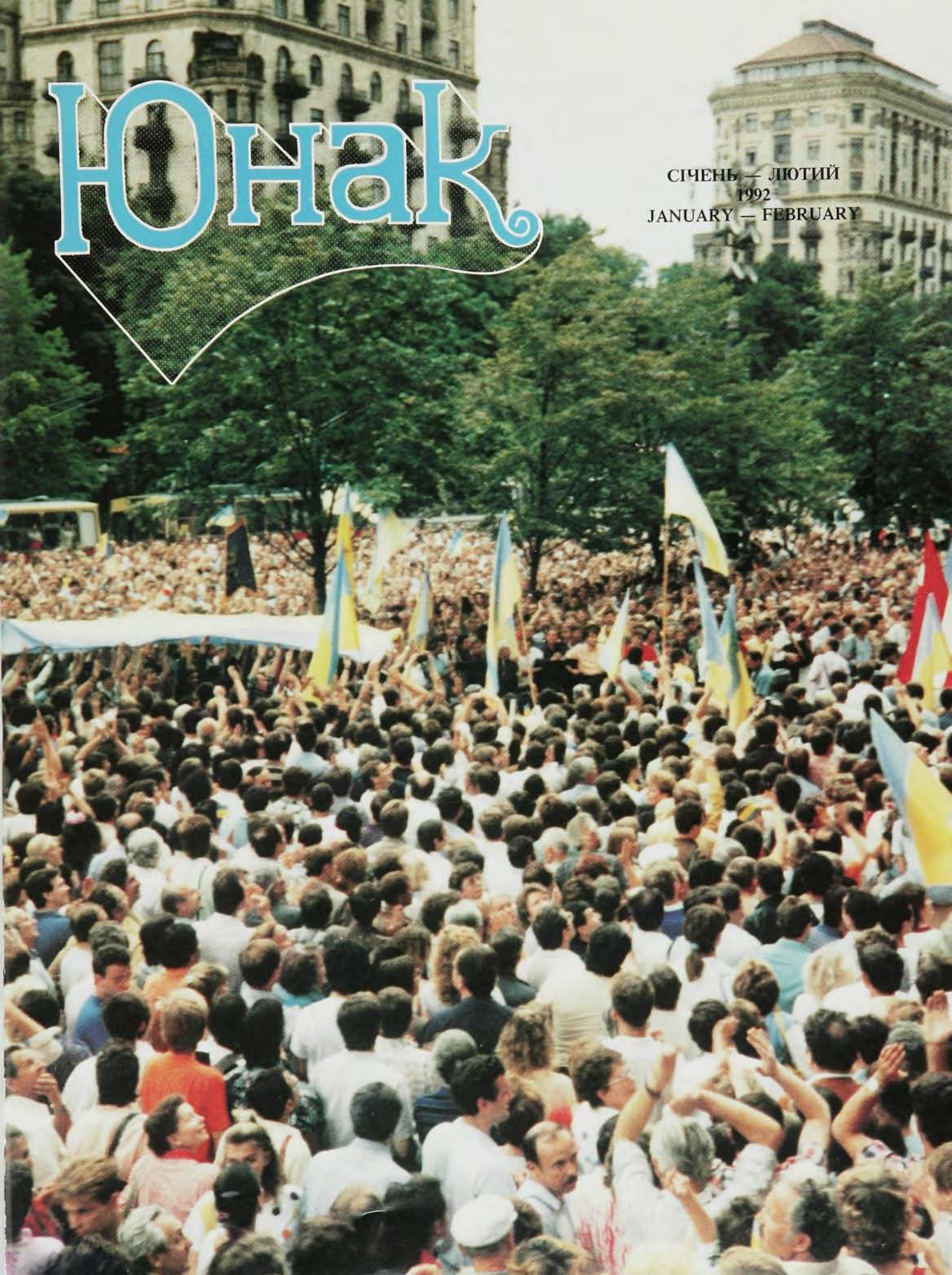

Юнак

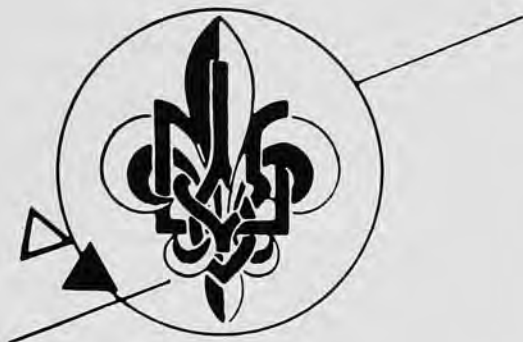
СІЧЕНЬ — ЛЮТИЙ

1992

JANUARY — FEBRUARY

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки пл. скоб Коля Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Різдвяні привітання
2. Проголошення ЮМПЗ
3. Американська зірочка — О-КА
4. В Україні відновилась пластова преса
5. Пласт у Братиславі — Ксеня Рибак
Леся Українка — її юність
6. „Стежки” ведуть на Україну —
ст. пл. Х. Слободян
7. Наслідки 14-го конкурсу молодечої творчості
8. Молоде перо: Що таке правдива дружба
9. Про сніжинку Маринку та зайчаток —
М. Стрілько
Пташині сні — Микола Середя
10. Молоде перо: Тріумфальна хвилина — П. Ботте
11. Вечір в пам'ять св. п. Начального Пластуна —
ст. пл. Г. Кузишин
12. Курінний табір (фотомонтаж)
14. Як ми перевели наш курінний табір
16. Відповіді на Словогру ч. 13
Хроніка: Пластова Станція в Нью Йорку
відзначила 1-го листопада — ст. пл. Г. Кузишин
17. „Рукавичка” — пл. сен. А. Смеречинська
19. Літературний портрет — Подруга Марта
Молоде перо: Дар'ян — дух — Л. Завалинська
20. Поезії Олі — 12-річної дівчинки з
Дніпропетровська
22. Світ „крилатих” слів — Т.Г.
23. Датки на Прес-Фонд „Юнака”
24. Загадка

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія:

Головний Редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

ст. пл. Юрій Мончак

Мирослава Мончак

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Тоня Горохович

ЮНАК

СІЧЕНЬ — ЛЮТИЙ

1992

JANUARY — FEBRUARY

Ч.П. 1 & 2 (314)

РІК XXX

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДМІНІСТРАЦІЯ НА ЗСА: 144 Second Ave., New York, N.Y. 10003

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

ЗАПАЛЮЄМО СВЯТВЕЧІРНЮ СВІЧЕЧКУ!

Пригадуємо усім пластункам і пластунам, розсипаним по п'яти континентах світу, що цього року, як і минулими роками, знову усі „зустрічаємося” символічно 6-го січня, о год. 5-тій по пол. східньо-європейського часу, коли в Україні сходить перша зірка, запалюючи Святвечірню Свічечку. У США і Канаді о год. 10 вранці.

У хвилині запалення цієї свічечки, поодинокі чи у пластовому гурті, з'єднаймося думками і бажаннями з усіма близькими та далекими — родиною та друзями та поздоровімо їх із цим великим Святком.

СКОБ!

ХРИСТОС РОДИВСЯ
Головна Пластова Булава

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ
найсердечніші привітання з побажанням всього добра
— віри і запалу, щоб завжди була готовість і сила служити
Богам і Батьківщині —

Головним і Крайовим та станичним Пластовим Проводам,
Проводам Пластприяту
та усім Пластункам і Пластунам у світі,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам
і Передплатникам „Юнака”
шле
Редакція та Адміністрація „Юнака”

ЮВІЛЕЙНА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ В ЗСА ВІДБУДЕТЬСЯ ЛІТОМ 1992 РОКУ ПІД КЛИЧЕМ:

ОДИН СВІТ — ОДИН ПЛАСТ

*Перший етап ЮМПЗ 92 призначений лише для юнацтва
буде від суботи 9-го серпня до вівторка 1-го серпня 1992 року
і буде відбуватися на різних місцях північного сходу ЗСА.*

*Другий етап відбудеться
від вівторка 18-го серпня до неділі 23-го серпня
для всіх Уладів на Пластовій Оселі „Вовча Тропа”
в Іст Четгем, Нью Йорк.*

АМЕРИКАНСЬКА ЗІРОЧКА

Капітан літака заповідав, як звичайно невиразно, щось про „буревійні полоси”, а над сидженням засвітили написи: „Прикріпіть ваші пояси”.

Але втомлені пасажери не звертали на це уваги й далі дрімали, і лише Зірка випростувалась під коливання літака. Сон не брався її зовсім — без уваги на недоспані ночі і втому, а думки й образи кружляли з тією питомою їй ясністю, яка звичайно приходила при болю голови або нервовій напрузі.

Як воно властиво було? Під тиском вражень і переживань вона ніяк не могла собі пригадати, коли запало це рішення, що таки поїде. Батьки зробили їй дарунок на уродини — квиток в Україну, але літом їй не вдалося виїхати, аж ось пізньою осінню. А втім Зірка ніяк не хотіла, щоб цей перший раз бути там у часі, коли літні туристи снувалися по всіх усядах. Вона бажала бути у цій першій зустрічі зі землею батьків сама і сама творити собі картину, якої ніхто б не забарвлював і на яку ніхто не впливав би.

Як інакше, однак, все розвинулося. Куди поділася її критична настанова до „тих — там”, яку мала у зустрічах зі земляками в Нью Йорку?

Зірка схиляє голову на спинку сидження літака і немов бачить перед собою високу постать Олеса, що залишилася там біля готелю. Він приклав на прощання ще раз руку до шибки автобуса, в якому вона вже сиділа, і тепло усміхнувся. Цей усміх летить тепер із нею через океан, а їй здається, що вона зависла на якійсь хмаринці поміж двома континентами, нікуди вже не приналежна.

Із перших днів у Львові залишився у пам'яті справжній хаос — десятки облич, незнані досі члени родини і знайомі бабуні входили і виходили, а стіл у тісенькому мешканні був без перерви накритий в очікуванні гостей, що хотіли пізнати цю відому лише з оповідань і листів „американку”. Її засипували

питаннями, дивувалися, що „ще так добре” говорить по-українському, і розмова не було кінця. Зірка — не звикла із свого життя в Америці до таких довгих гостин та розмов — була до краю втомлена тією гостинністю без меж.

Це бабуня була призначенням, що привело Олесь до неї. В пізний вечір ніяк не хотіла дозволити Зірці вертатися самій до готелю і нічого не помогли в'яснювання, що у Львові напевно безпечніше, ніж у Нью Йорку. Отже, мав її провести сусід, якого бабуня знала „від дитини”. Спершу ніяк не клеїлася розмова, але коли Олесь почав доволі іронічно говорити про „американців”, якими називав усіх, що по волі чи неволі опинилися на другому континенті, — Зірка піднесла рукавицю до словесного двобою. Стояла довго перед входом до „Дністра” у палкій дискусії, хоч Олесь тамошнім звичаєм не брав її відповідей поважно, мовляв, — „от дівчина щось говорить. . .”

Цю ніч після першої зустрічі Зірка ніяк не могла спати — стільки жалю, досади і суперечностей товклося в її думках. Бо як же так? Чи вони, ці уродженці ЗСА, завинили, що їхні батьки там поселилися? Чи вони не сміють говорити з акцентом чи закидати в

розмову американські вирази, якже перебувають цілий день в тому оточенні? Але всі ці аргументи для Олесь не вистарчали. Зірка і такі, як вона, були для нього американськими „ковбоями”, які втратили зовсім європейську культуру. У своїй безсильній злості Зірка до ранку думала, як відбивати ці закиди, а вкінці вирішила, що краще вже з Олесем не зустрічатися.

Проте наступного дня Олесь з невинним обличчям з'явився, немов самозрозуміло, у бабуні і заявив, що не йде до роботи, бо хоче гості показати пам'ятки Львова. Отже ходили по закутках, оглядали каплицю Боїмів, Ринок, музеї. Зірка чемно слухала пояснень, і обоє не зачіпали тем із попереднього вечора. Але коли знову стояли на прощання біля готелю, Зірка не витримала і перша перейшла до атаки.

— Як це так? Критикуєш нас, закидаєш нам американізацію, але кожен із вас старається тепер приїхати до нас і кожен із довгою листом закупів. Всі хочете мати американську технологію, одяг, — не дармо вас називають у нас „пилососами”. І часто приймаєте всі ці дари, як самозрозуміле, — навіть без звичайного „дякую”. Мовляв, вам належить, бо ви терпіли, — а ми жили в безпеці й добробуті. Але як саме наші батьки дійшли до того „добробуту”, — ніхто не цікавий знати.

— Це не все правда. Ось я був місяць у родині і нічого не просив.

— Так, але чи цей місяць дає тобі право так нас гостро осуджувати? Певне, що є багато моїх однолітків заамериканізованих, але чи у вас не відчувається русифікації? Насміхаєшся з нашого „гай” і „окей”, а я тут половини слів не розумію, стільки у вас російського впливу.

— А ти що думала? Що того півсторіччя так без знаку проминуло? Але тепер у нас Україна. Може принаймі тепер позбудемося тих прибудів зі сходу. Чи приїдете ви на звільнені місця? Чи покинете вигоду, люксови, щоб з нами все відбудовувати?

— Я не знаю. Не вмію відповісти тобі навіть за себе.

— Зірка чимскоріше попрашалася, тим разом сердита на себе, і, не оглядаючись, пішла до готелю.

Ці вечірні розмови вже стали звичаєм. Часом були вони більше гострі, часом спокійніші, але Зірка відчувала, як з кожним днем Олесь стає їй ближчим, дарма що різниця думок не меншала. Олесь являвся кожного дня, і стало самозрозумілим, що він її опікун і товариш мандрівок по Львові. Коли вони були разом із знайомими чи родиною бабуні, він умів бавити ціле товариство розповідями і дотепами і здобував

собі прихильність усіх. Але це не перешкаджало їм, як тільки залишалися сам-на-сам, починалися відразу дискусії на тему „ви і ми” і ніяк не доходило поміж ними до порозуміння.

Вона так добре пригадує цей момент перелому. Стояли, як звичайно, недалеко готелю, на темній доріжці сусіднього парку, і Зірка, поглянувши на холодне осіннє небо і на зорі, що в темному, ледве освітленому Львові світили значно ясніше, ніж у Нью Йорку, з питоменним їй захопленням заявила, що там десь є і її „власна” зірка, за якою завжди шукає. Олесь, як звичайно посміхаючись, ствердив, що її романтичність, захоплення зірками, небом і місяцем, у сьогоднішньому жорстокому світі зовсім без значення, це лише реквізити, нікому не потрібні. Чи того вечора Зірка хотіла справді трохи романтичності, чи таки чекала на якийсь тепліший вияв почуттів, але саме тоді переповнилася у неї мірка, і вона, на здивування для самої себе, нагло розплакалася. Її сльози пили тихим потічком по обличчі і вона старалася їх непомітно стирати, але, розуміється, Олесь зауважив і раптом пригорнув її до себе, зіловуючи ті пакосні сльози: — „Цить, не плач, не треба. Я не хотів тебе вразити. Це просто така в мене вдача. Прости, моя ти американська зірочко”. —

Останні дні минули головокружно скоро, кожного вечора в іншому гостинному домі, кожного дня в іншому місці. Від того пропам'ятного вечора у парку, Олесь старався не бути підкреслено іронічним і

можна було відчувати якусь нову нитку в його відношенні. Але ні разу не впало оте слово, яке б Зірка так дуже хотіла почути, ні разу не говорила про те, що буде пізніше, як вона повернеться, а він залишиться у Львові.

Останні години перед від'їздом були найгірші. Зірка ніколи не любила прощань, а це прощання було особливо прикре. Бабуня — голосно хлипала і дрижачою рукою її благословила, інші стояли мовчки, не знаючи що говорити. Олесь, як звичайно, жартував і говорив багато, немов все його зовсім не торкалось. Але коли вже треба було йти до автобусу, пригорнув Зірку легко до себе і без поцілунку шепнув: „Світи мені, моя американська зірочко, ясно. . .”

— „Буревійна полоса минула! За півгодини будемо на летовищі Кеннеді. Прошу затримати свої пояси, аж поки літак не приземлиться,” — голос пілота з голосника звучав хрипко і, як завжди, не дуже виразно.

Пасажири почали рухатися. Зірка також збудилася із своїх „буревійних” думок. Треба було повертатися до дійсності, до близької зустрічі з батьками, знайомими, що напевно прийшли її привітати. Треба було повертатися знову до свого світу. Але чи цей її світ далі таким залишиться як був донедавна — близьким і своїм?

А може частина її світу вже там, у Львові?

О-КА

В УКРАЇНІ ВІДНОВИЛАСЬ ПЛАСТОВА ПРЕСА

Ново-відновлена організація молоді ПЛАСТ в Україні вже має свою власну пресу. В квітні 1991 в місті Тернополі вийшло в світ перше число журналу „Цвіт України”, першої пластової газети в оновленій Україні. Газетка випущена пластовою станицею міста Тернополя, як спеціальний випуск тернопільської газети НРУ „Тернове Поле”. Редакторами „Цвіту України” стали: Є. Бартків, Г. Бурбеза, І. Зелена і П. Струбицький. В зміст числа ввійшли статті і репортажі про пластове життя в Україні, зокрема в Тернополі, статті про молодь в Тернополі, а теж загальні статті про Пласт, його ідеологію і історію. Редакція планує поширити журнал на всю пластову молодь в Україні.

Редакція „Юнака” дістала окремою посилкою вже перше та друге число „Цвіту України” з проханням помістити про неї вістку у нашому журналі, що радо робимо. Чекаємо на далішні числа!

ПЛАСТ У БРАТИСЛАВІ

Після „замшової“ революції в Чехо-Словаччині відкрилась можливість працювати в Пласті.

Зразу ж ми зібрали братіславських дітей українців-русинів і почали працювати під керівництвом дорослих: Марії Дасей, Олени Яцош, Марії Леташий і Марії Рибак. Зустрічаємося кожний вівторок від 17 до 19 години в будинку Култус. Поки наші батьки співають в хорі імені Т. Г. Шевченка, ми вивчаємо українську мову, українські пісні, вірші, танцюємо, вишиваємо та розказуємо собі про Пласт. Щосуботи організуємо туристичні походи в Малі Карпати, щоб спізнавати красоту природи. В природі дуже приємно та весело. Проводимо теренові ігри, кладемо вогонь і пробуємо свої сили в різних змаганнях.

Вже в місяці грудні 1990 року на першому нашому концерті ми показали своїм батькам, що вивчили. Публіка була захоплена прекрасними колядками, які ми співали. Наша праця викликала велике зацікавлення у людей та заохотила нас і наших керівниць до дальшої діяльності.

До шевченківського свята ми також готувались і рецитували вірші та співали пісні.

На наш Великдень ми самі красили крашанки (писанки), потім зробили виставку і з батьками відсвяткували великодні свята в нашій домівці.

Спільно з хором ім. Т. Г. Шевченка ставили програму „Зустріч у нашій хаті“ для українців-русинів, які живуть у Братіславі.

Двоє наших дітей узяли участь в опері „Запорожець за Дунаєм“.

Прийшли літні вакації і табір в Миковій. 9 наших дітей побувало в прекрасній природі в таборі „Карпати '91“. Прожили ми прекрасних 10 днів.

Після вакацій ми знову розпочали свою діяльність. Маємо великі плани. Хочемо працювати так, щоб стати добрими пластунами. Потрібні нам підручники про Пласт, однострої пластунів та новаків.

З радістю прийняли б ми, якби між нас прийшли авторитетні люди — вчені та читали лекції про правдиву історію України. Головну пластову діяльність хочемо виконувати в літніх та зимових таборах, якими ми вже тепер втішаємося.

Свій короткий звіт кінчаю пластунським гаслом на 1991 рік:

„Захисти рідне слово,
до серця притули,
життям своїм переповни.“

СКОБ
Ксеня Рибак
Братіслава

ЛЕСЯ УКРАЇНКА — ЇЇ ЮНІСТЬ

Лесині батьки мали вибраних приятелів, які дбали про виховання дітей на службу Україні. Приятелями Косачів були Лисенки, в родині яких було п'ятеро дітей. Леся Українка, її батьки та вся родина Лисенків улаштували театральні вистави для дітей. Леся була за режисера й організатора їх. І так вона підготувала виставу Коза-Дерева, в якій на захист Лисички стали всі лісові звірі проти вовка, який вліз у її хатку.

Це була перша дитяча опера Лисенка. Після цього Леся і дружина Лисенка приготували з дітьми оперу „Зима і Весна“. Леся при підготовці цієї опери була режисером, костюмером, декоратором, ба навіть суфлером. Сама Леся шила також шати для Осені, Зими, Сніговика, Весни. Дітям дуже подобалося вбрання Осені (нею була маленька Мар'янка — наймолодша доня Лисенка). Воно все було всіяне різнобарвними листочками осінніх кольорів. Інші одяги також були помислові, їх зроблено завдяки невтомній дбайливості Лесі Українки.

Лесині приятелі дивувалися — звідки в неї стільки невсипущої енергії, терпеливості й витримки. Діти нудилися довгими пробами, але Леся ніколи не дратувалась, була завжди спокійна, лагідна.

Дружба з Лисенком і його родиною тривала й у пізніші часи, коли Леся через хворобу з'являлася в Києві все рідше й рідше.

Одного літа Лисенко зі своїм мандрівним хором прибув до Гадяча з концертом, довідавшись, що там, у садибі Зелений Гай, перебуває Леся Українка.

Як же вона зраділа зустріччю та змогою почути рідну пісню у такому чудовому виконанні. Після концерту, що відбувся у міському театрі, Леся влаштувала для всього хору незабутню прогулянку в човнах по Псла. Місячна ніч, легкий плескіт хвиль і широк, з глибини душ пісня хору. . . Багато разів поетка з вдячністю згадувала потім ці хвилини.

Леся не тільки любила слухати пісень, але й сама їх співала. А крім того, вона у товаристві вела цікаві розмови, пропонувала обговорювати літературні твори, всі гості робили конкурси, тобто брали якесь слово й пропонували написати на ту тему новелю чи поезію. Твори давали без підписів, їх оцінювало журі й найкращому присуджувано нагороду. Всі твори автори голосно читали. Очевидно були серед цих нагород і Лесина, одна з них „Голосні струни“.

Були ще й інші пункти в програмі — один з гос-

Леся Українка з родиною. Стоять (зліва направо): Климент Квітка, Олена Пчілка, сестри Ізидора та Ольга, Михайло Кривинюк, Леся Українка. *Фото. 1906.*

тей починав щось оповідати, дійшовши до цікавого місця, він кидав хустину сусідові. Це значило, що він мав продовжувати розповідь. Люди згодом назвали ці зустрічі „Література”. Любили учасники її гру, складали свої пляни на майбутнє, а згодом спонукали учасників публікувати свою творчість.

А ось сталася велика подія — по довгих заходах влада дала дозвіл на влаштування ювілейного вечора літературної діяльності України. В програмі його була доповідь, концерт Лисенка і деклямація М. Ста-

рицького, який продеклямував кілька віршів, а між ними і Лесиного:

Чола не вінчали лавровії віти,
Тернів не скрашали ні злото, ні квіти,
Страждали співці в самоті;
На них не сіяли жупани-лудани,
Коли ж на руках їх дзвеніли кайдани,
То вже не були золоті! . .

Заля сприйняла цю поезію бурею оплесків. А потім викликували:

— Авторку, авторку!

Старицький вийшов з естради й вивів Лесю перед очі публіки. Обидвоє вони стояли поруч себе — Старицький з сивими вусами, Леся струнка бліда — це виглядало, немов дуб у парі з біло корою берізкою. А заля далі славилася Лесю:

— Слава! Слава Лесі Українці! . .

Була це чарівна хвилина. Всі в залі стояли, виявляли довгими оплесками свою любов і пошану.

А до Старицького підійшов поліцай, щось йому казав, але мусів відійти, бо оплески не вгавали.

Потім Старицький оповів, що поліцай попередив його, щоб більше того не сталося, погрозив організаторам концерту, бо в програмі не було подано виступу Лесі Українки.

Подано за „Співачка досвітніх вогнів” А. Костенка.

В-во Дитячої літератури УРСР, Київ 1962

„СТЕЖКИ” ВЕДУТЬ НА УКРАЇНУ

4-го серпня 1991 року — мандрівні „Стежки культури” вперше привели групу пластунів з Америки в нашу далеку і близьку Україну, рідну землю батьків і дідів. Квіти, щирі поспішні привітання на летовищі у Києві поклали початок чудовим дням спільного таборування українських і „американських” пластунів.

Два автобуси відвезли учасників „Стежок культури” до готелю „Україна”, де наступного дня відбулося відкриття табору. Зворушливою була хвилина, коли зазвучав гімн Пласту, перший раз виконаний на Україні спільно українською молоддю з двох континентів. Спів лучив до купи, немов не було ніколи ніякої відстані між Києвом а Нью Йорком, між Україною а Америкою. „Крок через океан” (а так назвали табір) з’єднав усіх у міцній дружбі, яка сподіваємося триватиме не один рік.

За три дні проведені у Києві, ми оглянули древні українські святині і побували у Печерській Лаврі, милувалися фресками Софійського Собору, спускалися Андріївським узвозом. Золоті бані київських церков вражали своєю величавою неповторною красою.

Остання збірка учасників „Стежок культури” в Україні

На третій день ми поїхали до Канева, де вперше над Дніпром пролунав пластовий гімн.

З Києва табір вирушив до Яремча — містечка в

З наплечниками вгору у Карпатах

Карпатах, розташованого над річкою Прут, серед зелених, мальовничих гір. Тут вже панувала не цивілізація міста, а природа. Гарною була забава з троїстими музиками, трембітами, що вигравали гуцульські мелодії. Добре вдалася ватра, на якій ми

співали українські пісні, створені в Україні та на еміграції. Іскра коло ватри запалила у серцях нове почуття єдності і спільності думок і бажань. Американських пластунів вразили Карпати. „Цілом такі гори, як у нас — в Гантері” — говорили вони. Перебування в Яремчі пов'язане із спогадами про гарні краєвиди і гостинність українців.

13 серпня таборовики мали можливість випробувати свої сили у мандрівці. Частина взяла участь у дводенній, частина — в одноденній прогульці. По закінченні мандрівки ми завітали в гості на крайовий табір у Кропивнику де мали спільну ватру з юнаками.

Останні дні „Стежки культури” провели у Львові. По дорозі до Львова відвідали Олеський замок, а в самому місті мали декілька цікавих екскурсій: у музей старовинної української архітектури, Шевченківський гай, на Високий замок — гору з якої можна побачити весь Львів, у музей зброї „арсенал”, перейшли вуличками старого міста.

Табір вдавсь дуже добре завдяки добре подуманій програмі, прекрасній співпраці організаторів і проводу табору, подруги Марти Зелик, подруги Орести Фединак, друга Олега Криськіва, друга Тараса Ганкевича, Марійки Дундяк, подруги Ярослави Рубель.

„Стежки культури 1991” залишили після себе чудові спогади і міцну дружбу між пластунами з України і Америки. Хотілось щоб наступного літа ще більше української молоді з діаспори дістало змогу на власні очі побачити свою батьківщину те, про що вони до того часу знали тільки з книжок та розповідей. Сподіваємось, що „Стежки культури” ще не раз завернуть на Україну, знайомитимуть своїх учасників з культурними надбаннями українського народу. І міцнітиме єдина світова пластова сім'я і вічною буде дружба між українцями всього світу.

ст. пл. Христя Слободян
Львів

Наслідки 14-го конкурсу молодечої творчості

У середу, 13-го листопада, 1991 р. в Ессендоні (біля Мельборну, Австралія) відбулося засідання журі 14-го конкурсу молодечої творчості в Австралії. На конкурс надійшло 32 твори. З них один з Нового П. Велзу, а решта з Вікторії. Журі в складі Зої Когут, Боженни Коваленко, Невана Грушецького, під головуванням Дмитра Нитченка, розглянуло згадані твори і присудило нагородити та відзначити авторів таких творів:

МОЛОДША ГРУПА - Від 12 років до 15 р.:

1. Першу нагороду в 100 дол. присудити учневі 8-мої кл. школи в Нобл Парку (Вік), Пилипкові Ботте, 13 років, псевдо „Вовчий хвіст” за фант. опов. „Тріумфальна хвилина”.

2. Другу нагороду в 60 дол. присуджено також П. Ботте за опов. „Какофонікс-два”.

3. Третю нагороду в 40 дол. одержала уч. Братської школи в Мельборні Леся Завадинська, 13 р. псевдо „Наталя-Соня”, за опов. „Найкращий подарунок”.

4. Другу Третю нагороду в 40.00 одержала уч. школи в Нобл Парку Віта Харуцька, 15 р., псевдо „Лебідка”, за опов. „Одиначка”.

5. Відзначити уч. Школи в Нобл Парку Тараса Хамулу, 12 років, псевдо „Капуста”, за опов. „Несподіванка”, з видачею для заохоти 20.00.

6. Відзначити уч. Ларису Гобань, 14 р., псевдо „Циганка” за опов. „Два брати-рибалки”, уч. шко-

ли в Нобл Парку, з видачею для заохоти 20.00.

7. Відзначити учня Братської школи в Мельборні Симона Яроцького, 13 р. псевдо „Козак”, за опов. „Космічна пригода”, з видачею для заохочення 20.00.

СЕРЕДНЯ ГРУПА - Від 16 до 20 р.:

1. Третю нагороду в 40.00, присудити уч. школи в Нобл Парку Соні Радивил, 16 р., псевдо „Чайка” за фант. опов. „Хижак-Ненажера”.

СТАРША ГРУПА - Від 21 до 25 р.:

1. Софія Мицак, 25, студ. українознавчих студій при Макрові університеті в Сіднеї, псевдо „Софійка” одержала третю нагороду в 40.00 за твір „Враження з Японії”.

Жюрі конкурсу та Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка висловлюють щирю подяку всім учасникам 14-го конкурсу, а також учителям шкіл, що сприяли розвиткові літературних здібностей у дітей. Висловлюємо також жаль, що не брали

участи в конкурсі учні шкіл Південної Австралії та Нового Півд. Велзу. Окремо щиро дякуємо всім тим, хто підтримав нашу працю з молоддю фінансово — Кооператива „Дністер” — М. Моравський, Українська Громада Вікторії — С. Романів та А. Глуханич, худ. П. Кравченко, Мирон Макогон (Вік.) та С. Сіркович — (П.А.). Одночасно зазначаємо, що чимало учасників конкурсу відпали через свій молодий вік (10-11 років) та через закороткий розмір творів. Для молодшої групи — 250 слів, для середньої 400, для старшої 500. Також повідомляємо, що незабаром буде проголошений 15-тий конкурс на тих же умовах. Закликаємо всі школи та позашкільну молодь до участі.

Ессендон (Мельборн), 13.11.1991 р.

За Літературно-мист. клуб ім. В. Симоненка
Дм. Нитченко

Молоде перо

Від редакції: Подаємо зразки із праць Літературної Студії Середньої Школи в Гнідині, Бориспільського району, Київської області під проводом Ніни Білокриницької. Директор Школи: Валентина Стрілько 1991.

Іван Нерушко, 12 років

ЩО ТАКЕ ПРАВДИВА ДРУЖБА

Улюбленим місцем у саду двох подруг-бджілок, Ча і Шу, було те місце, де квітли їх красуні-улюблениці. Одна з них пурпурно-червона Троянда з оксамитовими пелюстками, що в краплинах роси вигравали на сонці рубіновим сяйвом. Троянда була велична, з погордою поглядала на інших. Нікого окрім себе вона не любила, лише бджілку Ча підпускала близько. Та співала їй похвальних пісень і розповідала всі садові новини.

Друга красуня — це ніжна, тендітна, білосніжна Лілея, від якої йшли найчарівніші пахощі. Але вона була надзвичайно манірна, самозакохана. Дозволяла бути біля себе лише бджільці Шу, яка її обожнювала і прислужувала їй: витирала кожну пилиночку з її чарівних пелюсток.

Лілея та Троянда займалися тим, що обговорювали Мальву, яка росла біля тину, недалеко від них.

— Хіба це квітка? Які в неї жадливі пелюстки, — промовляла Троянда.

— І пахощів ніяких, — казала Лілея.

— Бур'ян, тай годі, — зійшлися поглядами дві красуні й ще вище підійняли свої чудові голівки.

Милуючися своїми улюбленицями, бджілці й не

помітили, як небо вкрилося важкими дошовими хмарами. Подих вітру, що надлетів, збив їх, тугі краплини дощу прибили до землі. Дощ все дужчав, бджілки не могли злетіти, їм потрібно було десь заховатися.

— Трояндо, люба моя, сховай мене, — попрохала бджілка Ча свою улюбленицю.

— Ти зімнеш мої пелюстки, — гордовито відповіла Троянда і наставила на бджілку гострі колючки.

Саме тоді бджілка Шу благала Лілею:

— Врятуй мене, люба, сховай!

— Що ти? Ще забрудниш мене! — промовила Лілея і манірно відвела вбік свою голівку.

А мальва все бачила й чула, нахилила до бджілок листя та й сховала їх обох у чашечку своєї квітки, стуливши пелюстки. . .

Дощ перестав. В проміннях соняшного світла бджілки висохли і знов стали легкі й весело кружляли біля Мальви.

Після дощу краса Троянди і пахощі Лілеї стали ще прибавливіші, та даремно чекали красуні, бо бджілки до них не повернуться. Ті не залишали своєї нової щирої подружки Мальви.

ПРО СНІЖИНКУ МАРИНКУ ТА ЗАЙЧАТОК

Колись давно, коли звірі ще, так, як люди, ходили щедрувати й колядувати і вміли гарно говорити, жила під молодою ялинкою родина зайчиків. А в них на гілочці, що висіла над хатинкою, поселилася родина сніжинок.

У зайця і зайчихи було четверо діток: Вухань, Колько, Сіринка й Пушинка. А в сніжинок була одна донька-сніжинка Маринка.

Зайчикова хатка збудована з очерету, а зайчики обкидали її снігом і полили водою, щоб було тепліше. Як тільки відчиниш двері, то побачиш широку й простору кімнату. Збоку стоїть розмальована піч, а біля вікна стіл, а на ньому — пишна і прибрана ялинка. Біля столу — крісло тата — Зайця. Над кріслом висить портрет старого Зайця, прикрашений рушником. В кутку заверху видно ікону, а по боках кольорові дерев'яні тарілки і гілочки від сосни.

А в сніжинки зовсім не так. Звичайно, а неї немає печі. Хатка її з хвої сосни, а як зазирнути туди, то можна побачити, що тут все з льоду, тільки маленька гілочка ялинки прикрашена іграшкою і шишкою — не з льоду.

Сніжинка і зайчатка були великі друзі. В Свят-Вечір, коли зайчата зібралися йти щедрувати, то зустріли Сніжинку. А вона й спитала:

- Куди ви йдете, так пізно?
- Щедрувати, — відповіли дружно зайчата.
- А можна й мені з вами? — спитала Сніжинка.
- А чого ж, — згодилися зайчата.

І друзі рушили. Коли вони підійшли до першої хатинки, Сніжинка сіла на віконце і з подиву роззявила свій маленький ротик. Вона ніколи не бачила, як щедрують дітки. А що вона побачила у віконце, як зараз розповім:

Зайчата попрохали дозволу щедрувати ось так:

— Дозвольте щедрувати!

Господар відповів:

— Дозволю.

А потім зайчата заспівали пісеньку:

Ластовочка прилітала,

До оконця припадала. . .

Заспівавши пісню, вони сказали:

— Сійся-родися жито-пшениця. . . — і підкидали вгору пшеницю. Потім господар обдаровував їх різними ласощами, а зайчата побажали щастя в новому році і пішли.

Отак вони заходили до кожної хатинки і співали все нові й нові пісні.

А коли зайчата зайшли до Лисички в хату, а Сніжинка, як і весь час, сіла на вікно, то її щось підхопило. Сніжинка озирнулася й побачила свою бабусю Метелицю. Вона розгнівано несла її додому й бурчала:

— Як тобі не соромно зазирати в чужі вікна?!

Тоді Сніжинка заходилася розповідати бабусі про те, що вона бачила й чула. А як скінчила оповідати, то вже були вдома.

Ось так і скінчилася ця казкова історія. Вам каз-ка, а мені бубликів в'язка.

ПТАШИНІ СНИ

На підсінні нашої хати ластівки зліпили гніздечка і вивели ластів'ят. Десь у середині літа ластів'ята добре літали. А коли я пішов до школи, пташина родина відлетіла у теплі краї. Я знаю: ластівки тужать за рідним гніздом, за нашим подвір'ям, за нашим селом. Сняться їм чудові сні про яблуна біля нашої хати, річку Ужолоччя, про нашу корову Лиску, песика Дружка, про моїх маму, тата, сестричку і, може, про мене. А я також сумую за ластівками і жду їх. Повертайтеся, прилітайте швидше, мої гарні друзі!

Пилипко Ботте

ТРІУМФАЛЬНА ХВИЛИНА

Мельборнські Олімпійські Ігри 1996 року.

Я полетів прямо на стадіон. Починалося змагання кидального списа.

Я відчув велику небезпеку, яка загрожувала моєму другові.

Це ж він, блідий, хворобливий хлопчик з великими сумними очима, який згріб мене в долоні — мене, приголомшеного клубочка без пір'їнки, і сховав мене за пазуху.

Тимофій вимостив мені м'якеньке гніздечко в своїй затишній хатинці на дереві. Годував він мене кусочками м'яса, гусеницями, кониками-стрибунцями та жуками, які сам ловив. Він ніколи не забував покропити мою їжу дитячими полівітамінами — навіть коли я вже й виріс та навчився літати й власну поживу роздобувати. Тимофійко безперервно догодував мене гарбузовим і соняшним насінням та краплинами вітамін просто в мій дзьоб.

Найщасливіші хвилини мого життя були тоді, коли ми були вечеряли з ним.

Моя тітка, Медж, глянувши на мене перший раз, почала намовляти мою маму позбутися мене.

— Щось тут не те! Цей новий племінник не такий як інші. А це небезпечно! Позбудься його! — нашіпувала вона мамі в моїй присутності.

Коли мама вилетіла шукати дітям харчів, мої дві гидкі сестри — ворони почали навмисне крутитися й вертатися аж поки я не випав з гнізда!

Тимошик спас моє життя.

В його очах я був найкращий і найрозумніший птах в усьому світі. Було гладить мене годинами, крила мені розправляє й воркоче ніжні слова наді мною.

Тепер я зрозумів, що пожива, вітаміни й його безмежна любов, позитивно підтверджували мою відмінність. Тітка Медж була права! Голублення й ласка його гріли мене, як сонце рослину. Я виріс явно сильніший і більший від інших ворон. В мене розвинувся хист розуміти людську мову й додатковий сенс зношення.

І от я тут над стадіоном олімпійських ігор. Мчу стрілою, поринаю на всі боки, планерую на течіях повітря високо високо над майданом, доведений до розпачу неблаганим почуттям загибелі. Серце нестерпно болить, мені треба знайти мого найдорожчого друга, бути близько біля нього.

Це був той день в тижні, коли Тимофієвому батькові можна було бачитися з сином. Вони рішили вдвох спостерігати легку атлетику на олімпійському спортовому майдані.

Я скликав усі мої сили, щоб викрити джерело небезпеки. Психічне передчуття виточило моє єство в живий радіолокатор.

— Побачив! В ту мить хмари розійшлися й сонце засліпило всім очі. Виблискуючі м'язи могутнього велетня-юнака шпурнули спис! Спис прорізав повітря в напрямі Тимофія.

Я перетворився в гостроту розуміння й бойову енергію. Змобілізував усю силу, кинувся вниз бомбардувальником і схопив спис в дзьоб, сповільнюючи його лет. Миттю ж випустив спис. Він впав тяжко на землю.

Я піднявся в небеса і почав кружляти над стадіоном. Кожний атом мого тіла співав радістю.

Через хвилину донісся до мене чарівний звук. Всі глядачі стали на ноги й з веселими вигуками та гучними оплесками дивилися вгору на мене. Я зосередив мій зір на Тимофієві. Його звичайно стриманий тато обнімав, пригортав та обцілював свого сина, мого друга.

Батько глянув вгору й помахав мені рукою. Дві алмазні сльозини котилися йому по щоках.

Твір Пилипка Ботте, 13 років, учня 8-ої кл. укр. суботньої школи в Нобл Парку, біля Мельборну, Австралія, на 14-му конкурсі молодечої творчості, який проголосив Літературно-мист. клуб ім. В. Симоненка в Мельборні, у жовтні 1991 р., дістав першу нагороду в розмірі 100 доларів.

Вечір в пам'ять св. п. Начального Пластуна

„...я для Вас є Начальним Пластуном, для Вас буде моя праця, моє зусилля, для Вас буде у великій мірі тепер моє життя.”

Так звернувся пл. сен. Юрій Старосольський до юнацтва, старшого пластуна і сеніорату на ЮМПЗ 1972 року. На цій посаді служив він Пластові аж доки не відійшов на вічну ватру 21-го жовтня 1991 року.

Осередок Старшого Пластуна в Нью Йорку вирішив взяти на себе влаштування пропам'ятного вечора присвяченого дорогому другові Старосольському. Вечір відбувся 6-го листопада в пластовій домівці в Нью Йорку. Програму уложено у формі пластової ватри, яку пл. сен. Юрій Старосольський так любив. Крісла в залі уставлено у формі кола, щоб надати атмосферу дружньої пластової ватри.

Програму розпочато словом про покійного, яке виголосив пл. сен. Петро Содоль, який як бувший голова Головної Пластової Ради запрягавав друга Старосольського коли втретє був іменованим на Начального Пластуна в 1986 році.

Після слова друга Содоля всі разом заспівали пісню „Не журіться юні друзі”. Старша пластунка Софійка Зелик, з великим розумінням і відчуттям прочитала оповідання „Слово Приблуди”, яке написав Юрій Старосольський (журнал „На Сліді”, Львів, квітень 1936). І знов понеслась пластова пісня, цим разом „Гей гу, гей га” (після куреня „Лісові Чорти”, членом якого був покійний), яку всі присутні заспівали.

Дуже цікаві прозирки з життя Начального Пластуна приготувив і висвітлив ст. пл. Доріян Юрчук. З цих прозірок видно було, що Начальний Пластун дуже любив пластову молодь, відвідував різні юнацькі і новацькі табори та інші заняття і дійсно присвятив своє життя українському Пластові.

Його оповідання „Славкова Перемога”, яке він написав під псевдом „Володимирко”, прочитала старша пластунка Реня Пясецька. Друг Старосольський також писав пісні і дві його пісні відспівали під час вечора ст. пл. Ксеня Пясецька і ст. пл. Галя Кузишин, під акомпаніємент на гітарі пл. скоба Миколи Савицького. Жартівливі слова до пісні Стежок Культури написав друг Старосольський, а музику проф. Ігор Соневицький. „Ріками тихими” це

Знімка Начального Пластуна і пластовий капелюх та тлі його стягу

романтична мрійлива пісня, до якої слова і музику написав пл. сен. Юрій Старосольський.

На кінець програми всі присутні зробили колесо і разом відспівали пісню покійного „Сіріли у сумерку”, а опісля „Ніч вже йде”. Прихід з добровільних датків вислано на потреби журналу „Юнак”.

Цим пропам'ятним вечором Осередок УСП в Нью Йорку попрощав на вічну ватру свого Начального Пластуна.

ст. пл. Галя Кузишин

3-й кур.
УПЮ в
Нью Йорк
им. І. МАЗЕПИ

КУРІННИЙ ТАБІР

ЯК МИ ПЕРЕВЕЛИ НАШ КУРІННИЙ ТАБІР

В липні 1991-го року на пл. оселі Вовча Тропа відбулося багато різних таборів; виховні для УПН і УПЮ, Вишкіл Зв'язкових та КВТ. Приїхали учасники і виховники з різних сторін світу: Америка, Канада, Аргентина, Польща та навіть з України. На оселі було весело і гамірно.

При кінці липня учасники таборів розїхалися. На Вовчій Тропі стало тихо. Час до часу можна було чути як шумить стара смерека перед червоним будинком. Лиш з одного кінця таборового терену, де звичайно відбуваються табори КВТ доносився тихий гамір. Це юнаки третього куреня УПЮ ім. гетьмана Івана Мазепи з Нью Йорку розбивали табір. Приїхали вони сюди, щоб відбудити табір під назвою „Слідами на будучність”.

Вже від нового року курінна команда і Рада Гурткових при допомозі свого зв'язкового пл. сен. Юрія Савицького Л.Ч. працювали щоб здійснити цей замір. Курінна команда втягнула до праці всіх членів куреня і це дало нагоду юнакам навчитися як організувати довшу прогульку в терен, а рівночасно причинилися до того, що дві треті членів куреня прибули на табір. Приїхали вони сюди щоб мати нові переживання, навчитися щось про себе, про свій курінь, а найважніше, щоб в дружній атмосфері приємно перевести час.

Провід табору складався з членів найстаршого в курені гуртка „Беркут”. Вони також були відповідальні за виховну працю і інструктажі. Більшість часу учасники табору проводили в організованій але свободній атмосфері під великим брезентом (TARP) коло кухні. Не диво бо там пл. скоб Тарас Ференцевич, таборовий кухар і інтендант показував кухарські штуки.

Від самого початку зайняття в таборі мали добре темпо. Запланована програма переводилася успішно і ще оставався час на розвагу, спорт і купіль. Прогулька до „Шейкер” музею, велика і складна теренова гра та осягнення проб вмілости були дуже удалі. Однак успіх табору в першу чергу треба завдячувати таким зайняттям як: дебати, розмови, вогники, варення і стійка.

Більшість гутірок на курінному таборі відбувалися у формі дебати чи розмови. Кожний учасник мав нагоду висловити свою думку на різні теми, як на примір: „Українська мова в Пласті”, „Екологія і Ти” і т.д. Дуже часто юнаки, які на початку дебати не мали власного погляду на якусь тему, при кінці дебати висловлювали оригінальні і цікаві думки.

Кожного вечора відбувався вогник. Бунчужний, пл. скоб Коля Савицький і таборовий писар пл. скоб Андрій Літепло, при допомозі гітар вчили юнацтво пісень. Охота до співу зростала і юнаки здобули великий запас вивчених пісень.

Як звичайно буває, кухня була центром життя у таборі. Вона дала нагоду для веселих розмов і жартів. Несмілість наймолодших таборовиків зникала з кожним днем. Мабуть найбільше причинилися до поширення дружби стійки у ночі, які дали нагоду юнакам на спільні переживання і розмови під зорями. При кінці табору навіть наймолодші юнаки стали друзями з найстаршими. Під час року в пластових зайняттях найбільшу роль відіграють гуртки і тому багато членів куреня знають себе мало. Тому зав'язання дружби поміж всіми учасниками табору було чи ненайважнішим досягненням курінного табору.

Закриття табору відбулося в дощевий ранок. Учасники стояли під великим брезентом з якого струями лилася вода. Однак юнацтво не спішилося. Тяжко прашатися по успішнім таборі. Вони не хотіли покидати своїх друзів, бо за цей тиждень зав'язали тісні вузли взаємної дружби. На табір приїхало вісімнадцять хлопців — індивідуалів, по тижневі від'їхав до Нью Йорку один курінь.

ст. пл. гет. скоб Марко Брикович

Перша ідея курінного табору витворилася між бувшим курінним 3-ого куреня гет. пл. скоб-ом Марком Бриковичом і мною, як лише провізорична можливість. Під час зими 1990-ого року, ми розглянули практичність цієї ідеї, і побачили що можна би дійсно табір перевести; та в першу чергу устійнили нашу ціль і мету. Після довгого роздумання і підготовки, ми в квітні на Раді Гурткових представили точні інформації та плян табору, та створили „комісію” на його планування.

Засадничо, наша комісія хотіла злучити предмети вишкільного та курінного табору, в способі де цілий курінь би підготував та провадив табором. Нам було важне щоби не виробити „еліти” — проводу табору, та щоби було справедливе та дружнє відношення між проводом і гуртками. Це вимагало великої дозрілості, без якої би не вдалося так успішно табір відбудити. Гурткові та чергові мали призначені

відповідальності, та чергувалися кожного дня, щоби всім дати змогу виказатися у провідній ролі. Всі брали участь в спортових та тернових зайняттях, в розмовах і дискусіях. Розмови, для нас були часом на роздумання не тільки про Пласт, як також про своє особисте життя. В цім виявилось між куринем єдність і правдиве зрозуміння пластового і життєвого виховання.

Ми, як курінь, серед природи пізнали один одного, та напізнали свої сили і недотягнення, стараючись себе поліпшити. Надіюся, і знаю, що цей перший для нас курінний табір не буде останнім, і що це дійсно стануть „Сліди на будучність”.

пл. скоб Коля Савицький

Спочатку, я не був певний чи я би мав приємність на цьому таборі. Але коли табір почався, я побачив що все перейде успішно, і справді, так сталося. Наші дуже повні дні включали відкриття (з дуже цікавими наказами), вправи, спорт, купіль, спів, вмілості і дуже часто вогники.

Я думаю що є дві головні причини чому наш табір гарно перейшов. Передусім, учасники мали вибір у своїх зайняттях. Це вже робить табір цікавим, бо всі роблять то що їм подобається. Друга причина була наша неформальна, родинна атмосфера. Тому що було так мало учасників, всі мали нагоду познайомитися з друзями. І також, провід був менше-більше на тім самим рівні з учасниками. Табір був дуже успішний, і я думаю що всі добре почувалися. Може інші курені візьмуть це за приклад і почнуть свої власні курінні табори.

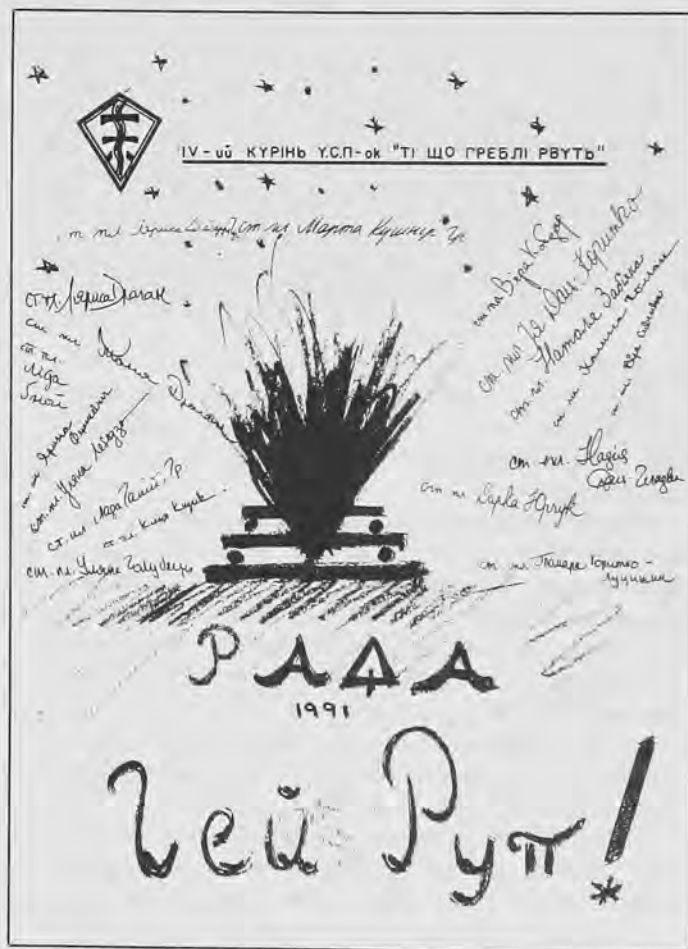
пл. скоб Андрій Літепло

Коли я вперше почув про ідею курінного табору, я не знав чи це є дуже добра ідея. Але сказати правду після того одного тижня, я був переконаний. Курінний табір почався так як кожний табір, поволе, треба було розтабуруватися, збудувати кухню і взагалі все зорганізувати. Після першого дня вже все йшло добре. Ми перший раз варили собі сніданок, і я думаю, що юнаки були приємно здивовані коли побачили, що це не є звичайний табір а що це є табір підвищеного кулінарного знання. Того дня ми познайомилися з рямовим пляном дня. День складався зі: сніданку, гутірок, вмілостей, обіду, спорту, купелі, вечері і вогника. Перші дні були такі самі, але тоді прийшов день прогульки. Ми рішили піти до „Шейкер Мюзіям” який був десь 6 миль від нашого табору. Подо-

розі ми всі співали і весело ішли. Коли ми там прийшли ми пооглядали всі виставки і з'їли обід. Коли прийшов час вертатися всі були втомлені, але поволи ми зайшли. Того вечора ми зробили несподіванку для юнаків і купили їм „піццу” на вечерю. Коли вже надійшов остатний день табору ми рішили перевищити вже високий рівень кулінарності. Того дня ми почали день таким сніданком, який був недоповіднення. Наш друг зв'язковий приготував юнакам свої, світової слави, омлети. На обід я приготував юнакам „шиш-ке-баб” і до того ми мали смачну бараболю, а на закуску ми пекли банани з шоколядою. Вечеря того дня була дуже відповідним завершенням цього дня кулінарності. На вечер'ю я для юнаків приготував стейки, печену бараболю, салату, а на кінець ми мали овочеву салату, в якій були ожини, що росли біля зв'язкового шатра. На загал я думаю, що цей табір дав куреневі почуття єдності і співпраці як також показав юнакам, що таборова їжа може бути смачна.

пл. скоб Тарас Ференцевич

Відповіді і зауваги до Словогри Ч. 13 „БУДУЙМО МІСТ!”

УВАГА: Слова, зазначені зіркою у відповідях, не є літературні, і їх не слід вживати. Це або місцеві слова, або слова непотрібно взяті з російської мови, в наслідок русифікації.

1. Д. кузин — двоюрідний брат. Правильне написання є КУЗЕН, а для двоюрідної сестри — КУЗИНА (західне „кузинка”). Кращі від обох назв є питимо українські: БРАТ В ПЕРШИХ, СЕСТРА В ПЕРШИХ.
2. Ж. зеро — нуль (російське: „ноль”).
3. З. бросквина (також: бросква) — персик.
4. Г. вивірка — білка.
5. Й. помаранча — апельсин* (з російської мови).
6. И. когут — півень.
7. К. боз — бузок.
8. С. вуйко — дядько.
9. Т. маляр — живописець.
10. Ф. капці — виступці, а ще також ПАНТОФЛІ.
11. Ц. чоло — лоб.
12. Ю. залізко — праска.
13. Ч. бузьок — лелека. Цей птах ще має східно-українські назви БУСОЛ та ЧОРНОГУЗ.

14. В. лилик — КАЖАН. Один з родів цього савця має ще назву НЕТОПИР.
15. Г. корч — куш. Ще інша назва корча є ЧАГАРНИК.
16. Е. овочі — ФРУКТИ. Ліпша назва є САДОВИНА. (Під російським впливом в Україні слово „овочі” означає те, що по-українському ГОРОДИНА, зах. „ярина”, англ. vegetables.)
17. Є. пес — собака.
18. Р. скоростріл — кулемет.
19. І. параван* — ширма.
20. А. мешкання — квартира. Також (розмовне) кватира.
21. Ш. вітрило — парус* (з російської мови).
22. О. легкопад — парашут.
23. Х. товщ — жир.
24. П. ворона — гава (не гава. ЛОВИТИ ГАВ відповідає англ. to gare, а ПРОГАВИТИ — англ. to miss the opportunity).
25. М. щур — пацюк (В Зах. Україні „пацюк” означає також, і то передусім, — свиню, зокрема молоду або кастровану.)

Пластова станиця в Нью Йорку відзначила 1-го листопада

В неділю, 3-го листопада, члени пластової станиці в Нью Йорку зійшлися на святочний апель, щоб відзначити події 1-го листопада, 1918 р. Зібралась ціла пластова родина станиці — від найменшого новацтва до сеніорату.

Свято відкрила станична, пл. сен. Ніна Самокіш, і передала ведення свята бунчужному, ст. пл. Андрієві Кухареві. В наказі, який відчитала ст. пл. Галя Кузишин, подано короткий історичний перегляд подій перед проголошенням західно-української народної республіки, та події зараз після історичної дати 1-го листопада.

Багато присутніх думало в цей день про референдум, який мав вирішити долю України і всі нетерпеливо чекали на 1. грудня.

Підчас апелю присутні віддали належну пошану св.п. Начальному Пластунові, пл. сен. Юрієві Старосольському, який недавно відійшов на нічну ватру.

Програму приготувало новацтво, яку почало збірним віршом „В святочний час” Романа Завадовича. По закінченню, новаки вимашерували тримаючи в руках синьо-жовті прапорчики, співаючи „Гей

Новацтво Станиці Нью Йорк виконує свою точку на відзначенні 1-го листопада

там на горі Січ іде”. Присутні разом заспівали декілька стрілецьких пісень і після святочної програми приступлено до підвищення ступенів, відзначень, ітд.

Станиця збагатилась новацьким гуртком (жовтодзюби), а 3-ий курінь юнаків привітав в свої ряди нових юнаків, які шойно перейшли з новацтва.

Після апелю курінь УПС „Верховинки” продав українські книжки для дітей і молоді.

Як і кожного року, станиця також взяла участь в Службі Божій і панахиді в церкві св. Юра за тих які полягли підчас Листопадового Зриву.

ст. пл. Галя Кузишин

„РУКАВИЧКА”

Під таким заголовком появилася принадно розмальована афіша Школи св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., запрошуючи батьків і українську громаду на концерт учнів з нагоди закінчення шкільного року.

Концерт відбувся дня 2 червня 1991 р. з незвичайно оригінальною програмою. Досі концерти школи відбувалися звичайно раз у рік, у Різдвяному часі й переважно в англійській мові, з виїмком двох — трьох колядок відспіваних по-українському. Це тому, що учні в більшості є 100%-во англословні і тільки мала кількість з них знає, чи розуміє українську мову. Є між ними й такі, що взагалі не є українського походження. Тому саме концерт „Рукавичка” був великою несподіванкою для всіх учасників, бо все відбулося в українській мові. Усі приявні з правдивою насолодою і подивом прислухувалися кожній точці програми. Усі учні й учениці, одягнені в вишивані блюзочки й сорочки, співали, виголошували вірші й представили українську народню казку „Рукавичка” — в чисто українській мові, з так коректною вимовою, що ніхто б не сказав, що більша частина з них ніколи не вживають української мови. У тому величезна заслуга вчительки музики п. Люби Ільчишин-Городиської, яка при допомозі вчительки української мови, п. Стефанії Лаби, приготувала і вивчила кожну точку програми. Ціла програма пройшла в зразковій дисципліні й точності.

Центральною точкою програми була введена на тлі прекрасної декорації, виконаної інж. Іваном Городиським — сценка — казка „Рукавичка”. Сценку попередили пояснення змісту виголошені учнями: Михайлом Григоренком — по-англійському й Надею Адамс — по-українському.

Програму концерту спеціально збагатив і додав більше українського характеру виступ молоденьких бандуристів. Їх було вісім і вони заграли три українські пісеньки. Цю точку попередило слово вчительки музики й співу п. Люби Ільчишин-

Молоді бандуристи

Учні школи св. Йосафата в Рочестері

Городиської, про українську бандуру, в англійській мові. Вона щойно в січні, 1991 року зорганізувала цей гурток і почала вчити гри і співу при акомпаніюванні бандури.

Шкільний хор крім українських пісень виконав теж три пісні в англійській мові. Виступали теж і молоденькі музиканти, які грали українські пісні на фортепіані й акордеоні.

Виконавцями програми були всі учні школи св. Йосафата. Годі вичислити всі прізвища, бо їх багато. Одно треба зазначити, що всі вони виконували свої точки так досконало, що залишили величезні враження подиву, признання і гордості не тільки в душах батьків але теж у душах всіх приявних на залі. Слідкуючи за змістом програми можна було відчутися головну думку концерту а саме: зробім почесне місце нашій рідній українській мові в нашій школі, церкві, родині і громаді.

Дохід із концерту призначено на потреби школи.

пл. сен. Анастасія М. Смеречинська

ПЕРЕД-РЕЄСТРАЦІЙНА КАРТА НА ЮМПЗ 1992 ДЛЯ ЮНАЦТВА

Юнацтво, яке хоче взяти участь в ЮМПЗ 1992 мусить виконати цю карту парами, з товаришом/товаришкою, з яким/якою поїде на ЮМПЗ до 15 січня 1992 року! Тоді карту треба вислати до: PLAST, Inc. JMPZ, 144 2nd Ave., New York, NY 10003

Юнак/-чка #1:

Ім'я (імена), прізвище: _____

Пластовий ступінь: _____ Дата народження: _____

Курінь, Станиця: _____

Адреса: _____

_____ Телефон: _____

Юнак/-чка #2:

Ім'я (імена), прізвище: _____

Пластовий ступінь: _____ Дата народження: _____

Курінь, Станиця: _____

Адреса: _____

_____ Телефон: _____

ЮНАЦЬКІ ТАБОРИ ПЕРШОГО ЕТАПУ ДО ВИБОРУ:

1. *Водно-морський
2. *Олімпійський (спортовий)
3. *Мандрівний
4. *Кінний
5. Байдарський (канойкарський) — для розвідувачів/-ок, скобів/вірлиць, що закінчили 15 років до початку табору
6. Вельосипедний (роверовий) — як повище
7. Високогірський (альпіністський) — як повище

** табір доступний для всього юнацтва без обмежень*

ЗАЗНАЧИ (знаком X) ТАБІР ПЕРШОГО Й ТАБІР ДРУГОГО ВИБОРУ ПЕРШОГО ЕТАПУ ЮМПЗ:

ТАБІР:	ПЕРШИЙ	ВИБІР	ДРУГИЙ
1. Водно-Морський	_____		_____
2. Олімпійський (спортовий)	_____		_____
3. Мандрівний	_____		_____
4. Кінний	_____		_____
5. Байдарський (канойкарський)	_____		_____
6. Вельосипедний (роверовий)	_____		_____
7. Високогірський (альпіністський)	_____		_____

УВАГА: У виняткових випадках, коли юнак/юначка не має з кого собі підібрати відповідну пару, Перед-реєстраційний листок можна вислати без пари. Тоді проводи таборів спарують зголошених як найкраще буде можна.

Літературний портрет

А. Під кожним уривком подайте ім'я персонажа, назву твору і автора.

1) . . . був парубок моторний

І хлопець хоть куди козак,
Удавсь на всеє зле проворний,
Завзятіший од всіх бурлак.

2) . . . підійшла до батька. Блискуче світло ударило їй просто в личко і розсипалося по всій її стрункій постаті. Це була справжня дівчина-українка з темними оксамитними бровами, з засмаленими щічками, у вишитій сорочці з широкими рукавами, у синій запасці й червонім поясі. Густе біляве волосся заплетене в коси і в косах трохи було кучеряве та лисніло, як шовк. На голові був вінок із цвіток; одні з них уже пов'яли, інші ще були свіжі й трохи пахли.

3) . . . над усе любить бігати сам по зелених, цвітистих лугах, поміж широколисті лопухи та пахучий ромен, любить упиватися солодким запахом росистої конюшини та квітчатися прилипчастими лопуховими гудзиками, яких так і насилає на себе від ніг до голови. А ще річка, через котру з города треба йти на пастівник, невеличка, супокійна підгірська річечка, — то правдива розкіш, то сильна принада для нього. Там він цілими годинами любить сидіти. . .

4) Їй було вісім років. . .

А вона й справді заходила коло вечері. . . Любо було глянути на її дрібненькі, запечені на сонці рученята, що жваво бігали від одної роботи до другої. Великі сиві очі з-під довгих чорних вій дивилися пильно й розумно. Смугляве личенько розчервонілося, повні уста розтулилися, — вся увага її була звернена на роботу.

Мати стиха застогнала.

Дівчинка стрепенулась і підбігла до ліжка.

— Чого ви, матінко? Може, водиці холодної? Що у вас болить? — ластівкою припадала вона коло недужої.

5) Кругом хвилі, як ті гори:

Ні землі, ні неба.
Серце мліє, а козакам
Того тільки й треба.
Пливуть собі та співають;
Рибалка літає,
А попереду отаман
Веде, куди знає.
Похлджає вздовж байдака,
Гасне люлька в роті:
Поглядає сюди-туди,
Де-то будь роботі?
Закрутивши чорні уси,
За ухо чуприну,
Підняв шапку — човни стали.
— Нехай ворог гине!
Не в Синопу, отамани,
Панове-молодці!
А у Царград до султана
Поїдемо в гості.

6) От і виросла їм на втіху. Та що ж то за дівка була! Висока, прямесенька, як стрілочка, чорнявенька, очиці як тернові ягідки, брівоньки як на шнурочку, личком червона, як панська роза, що в саду цвіте. . . Коли було заговорить, то усе так звичайно, розумно, так неначе сопілочка заграє стиха, що тільки б її слухав. . . О, там вже на все село була і красива, і розумна, і багата, звичайна, та ще ж до того і тиха, і смирна, і усякому покірна.

Б. Змалюйте (словами!) портрет близької вам особи.

Увага! Для спроби починаємо таку форму перевірки знайомства юнацтва з літературними творами, що є в програмі навчання.

У черговому числі подамо відповіді!

Дайте знати, Читачі, чи Вам давати подібні матеріали в „Юнаку”?

Подруга Марта

Леся Завалинська, 12 років

ДАР'ЯН — ДУХ

Одного ранку, коли тільки сонце почало сходити, ведмідь прокинувся в поганому настрої, сам не знав чому. Він щось собі знайшов на сніданок і пішов шукати слона. Доки добився до слона, який десь був заховався, то спіткнувся на корені дерева і голосно забурмотів. Злобно „копнувши” цей корінь, ведмідь почув дивний голос:

— Ой, мені заболіло!
— Хто ти і де ти? — гукнув ведмідь.
— Я Дар'ян — дух, — відповів голос. Я також хочу жити в цьому лісі, і скажи мені, де я міг би знайти собі тут хатинку?
— Іди геть, крикнув ведмідь, залиши наш ліс.
— Цей ліс належить всім. Може я тільки дух, але

Молоде перо

я можу зробити багато корисних речей. Сказавши це, Дар'ян пішов далі і скоро знайшов собі хату в дуплі старого дерева.

Вміжчасі ведмідь знайшов слона і вони пішли перейтися по лісі. Пообідали ягодами, жолудями та листям і напилися свіжої, холодної води з річки.

Того самого ранку над'їхали жорстокі татари і поселились близько лісу, подумавши, що знайдуть якесь село, тобто здобудуть багато майна, грошей, може золота й інших дорогоцінних речей. Однак села там не було. Лишивши вози, коні і все своє майно в прорубі, татари подивились на все те, що було в лісі, а там були високі і гарні дерева. Вони вирішили, що зрізане дерево можна буде продати. А в річці побачили крокодила.

Ого, подумав найгірший із татар, це буде добра і цінна шкіра на продаж, а слонові ікла дуже дорогі, і він намірився вже стріляти їх, але передумав і пішов до решти своїх товаришів.

Татари не були ліниві і взялись відразу до роботи. За годину вони зрубали аж шість дерев, а звірів рішили вбити ранком. Коли дух Дар'ян це почув, бо його дерево-хата стояло недалеко, а ще й до того мав він добрий слух, він придумав плян, щоб врятувати слона і крокодила, бо жалко йому стало бідних,

невинних звірів. Почекав Дар'ян до ночі і, коли татари вже твердо заснули, тишком-нишком підійшов він до татарського шатра, забрав усі стріли, ножі, сокири і шаблі та все це закопав у землю. Будучи духом, він міг наслідувати всілякі звуки, і це побудило татар. До того він підносив те чи інше і так робив, що наче б ті речі літали в повітрі та вдарили людей в лице, спину або груди. Татари того дуже налякалися і втекли.

Від того часу вони вже ніколи до того лісу не йшли, бо дуже боялись духа Дар'яна.

Всі звірята були дуже щасливі і вдячні Дар'янові, а ведмідь його перепросив, сказавши:

— Ти зміг для нас більше зробити ніж я думав. Прощу тебе, живи з нами в цьому лісі.

— Дуже дякую, — відповів Дар'ян, — я вже знайшов собі хатину і завжди буду боронити вас і ваш ліс, щоб погані люди вам не докучали, живіть собі тут здорові і перекажіть це й іншим звірятам.

І так і сталося.

Це оповідання Лесі Завалинської, учениці Братської школи в Мельборні, було відзначене на 13-му конкурсі молодечої творчості, який проголосив Літературно-мистецький клуб. 24.10.1990 р.

ПОЕЗІЇ ОЛІ — 12-РІЧНОЇ ДІВЧИНКИ З ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

Далекий шлях, тяжкий мій крок,
немов на ланцюгах замок.
Я бачу дім, вечеря в нім. . .
Пусти, пусти, хазяїне,
з далекого я краю. . .
Пусти хоча на хвилику
у теплу домівку. . .
Не скрипнули дверима,
не глянули очима,
не завищав замок. . .
І знову шлях, і знову тяжкий крок. . .
Якщо не стрінеш доброти,
так тяжко по житті іти.

Жовтень 1990 р.

БЕРІЗКА

Зламали безжалісно
гілку берізки,
і впали додолу
кришталеві слізки. . .

Зодягну та гілочку
я в рукавичку.

Їй стане так гарно
неначе в тепличці. . .

Загоїться ранка,
та й заросте,
а восени,
ще й листочком зросте.

Оля Подберезкіна виголошує свої поезії

Бабуся Маруся рідненька,
ти часто співала мені,
про те, як зозуля кувала,
на „дальній“, чужій стороні.

Ти вчила: „люби Україну,
люби свій великий народ!
Багато зазнав він страждання,
багато у нього й турбот“.

І в спогадах пісня лунає
як срібний дзвіночок дзвенить.
Спасибі тобі, що навчила,
мене Україну любити.

ДІВЧИНКА З КАЗКИ

Відомо, що білочка дуже обережна і боязлива тваринка. Вона може взяти з вашої долоні горішок чи зернятка, а спробуй її погладити — відразу немов блискавка опиниться на самому вершку найближчого дерева, або, чого доброго, діткнеться пальця своїми гострими передніми зубами.

А я от дивлюся на фотографію Олі Подберезкіної, і на одній з них білочка примостилася на рамені, сидить собі, як у себе дома, гризе горішки. Звірятка — вони деколи куди добріші від нас, людей, вони відчувають тонко доброту людини. . .

„Я безмежно люблю природу, поетів і тварин“, каже Оля. Щодо природи і тварин ви переконаєтесь, глянувши на цей знімок, а з поезією Оля (власне з Поезією з великої букви, а не просто з віршами) ми вас зараз познайомимо. Хоч деякі мешканці Дніпропетровська вже знайомі з творчістю цієї подивогодіно обдарованої дівчинки, що опублікована в „Піонерській правді“, друкують її поезії „Дніпропетровська правда“ та інші газети Дніпропетровська. „Чародійкою“ назвала юну поетку „Пионерская правда“, зазначаючи, що в читачів поезій Олі Подберезкіної настають такі настрої немов би вони надихались чудесного лісового чи польового повітря. . .

Перші вірші з названої вгорі газети появились в пресі давніше, бо створила дівчинка їх у віці вісім років. З того часу пройшло вже чотири роки, і тепер можна впевнено сказати, що перші поетичні її спроби були не просто дитячим захопленням, що швидко минають. У життя підлітка увірвалась буря нашого сьогодення, спонукаючи дитину дивитися на довкілля не дитячими очима. Проте ж дитинство її ще не минуло, не втопилося в життєвських буднях: тож є такий дивний конгломерат: Можна багато-багато говорити про її поезії, але вони самі скажуть читачам більше про себе.

Оля прекрасно малює, рисує, гачкує, сама придумує моделі одягу. Пише українською й російською мовами. Цього року дівчинку нагороджено стипендією Дитячого фонду України. Підготовлено до друку першу книжку поезій Олі. Потрібно видавця. Газета звертається до читачів: відгукніться, зробіть добре діло!

Подано за статтею Ігоря Пуппо
з Дніпропетровська

В газеті подані дві поезії російською мовою „Привид чуда“ і „Мить“. У першій поезії мова про вигляд природи вночі. А як тільки сонечко зійде, гномик маленький, що так трудився вночі, йде спати. Його маленький світильник, що світиться цілу ніч, щоб всі звірятка могли попасти до своїх криювок. У

Малюнок Олі Подберезкіної

поезії „Мить“ описує поетка красу природи — вигляд квітучого поля в голубому просторі, у якому розлягався спів солов'я, розносився запах черемхи і така мить коротка спонукала поетку звернутися до неї, щоб вона зупинилася. А далі поданий є віршик:

Біда природі в Україні, —
Цей жах зі мною кожен мить —
Не лишиться нічого поколінням.
І згасне неба синього блакить.
А я боюсь, що діточок не стане.
І квітничок мій у дворі зав'яне. . .

Оля Подберезкіна

Дещо про Олину родину: Мати з роду українського Кулішів, батько білорус, обоє мають вищу освіту.

Оля Подберезкіна родилася 1979 року в Дніпропетровську. Перші публікації її віршів появились у місцевих і центральних публікаціях, коли їй було сім років.

Творчість цієї особливо обдарованої дівчинки надзвичайна. Довкілля вона сприймає як образи, глибоко відчуваючи гармонію людини з природою. Та коли цієї гармонії нема, настає страждання, бо у цієї малої дівчинки велике серце. Воно заставляє її дивитися на світ не дитячими очима.

Свою першу збірку віршів вона назвала „Привид чуда“. У кожному віршику Олі горить маленька лямпочка, а від неї в нашому непритульному світі з'являється світло. Такий критичний огляд подає Ігор Пуппо — член Союзу письменників СССР.

СВІТ "КРИЛАТИХ" СЛІВ

Гуси Рим урятували. Здобувши Рим, галли ніяк не могли вдертися в Капітолій — римську фортецю на крутій горі. Вони отаборилися під горою, а їхній ватажок Бренн уважно розглядав гору, на якій стояв Капітолій. Він помітив, що з одного боку скелі була можливість вилізти нагору. Після півночі в пітьмі галльські вояки полізли на скелю.

Галли досягли вершини, овеззброїли варту. А римляни спокійно спали в Капітолії, навіть собаки нічого не чули: жаден не гавкнув. Проте, не спали священні птахи гуси, яких тримали при храмі богині Юнони. Почувши шумотання галлів, злопотіли крильми і голосно загелгали. Гусей римляни забули нагодувати, вони голодні не могли заспати. Крики гусей розбудили римських воїнів. Галли полетіли з гори у прірву, фортецю врятовано.

А на відзначення цієї події в Римі щороку в день нападу галлів на Капітолій носили по вулицях

розп'ятого собаку і пишно вбраного білого гусака. Собаку покарали за те, що його предки не встерегли Капітолія, а клітку гусака прикрашували квітами з вдячності за вчинок його предків. Відтоді є прислів'я „гуси Рим врятували”. Вживають його на означення якоїсь дрібнички, яка несподівано викликає серйозні наслідки.

Маратонський біг. Усі знають, що на Олімпіяді є змагання з бігу по дорогах на віддалі 42 кілометрів 195 метрів. Чому таке нерівне число?

Винекнення цього виду спорту пов'язане з історією. Маратон — це селище поблизу Атен, біля якого в 490 р. до н.е. висадилися 100-тисячна армія персів. Тільки жменька греків боронила своєї батьківщини, бо їх держава тоді була мала. Але перси були грабіжниками, а греки — вправними вояками. Мільтіад, грецький полководець, повів до Маратону

тільки одинадцять тисяч воїнів. Перший ряд грецького війська вишикувався щільно зі щитами. Греки пішли перші в наступ швидким кроком. Перси, вражені несподіваним наскоком, відступили до моря, а греки вдарили на них з двох боків і перемогли.

Як тільки стало ясно, що перемагають греки, Мільтіад післав до Атен гінця. Гонець пробіг віддалі від Маратону до Атен за кілька годин. Він прибіг на міську площу, закривавлений і вкритий порохом, і закричав:

— Радійте, ми перемогли!

На згадку про цю подію 1896 року в Атенах під час першої Олімпіади влаштували перше змагання — маратонський біг.

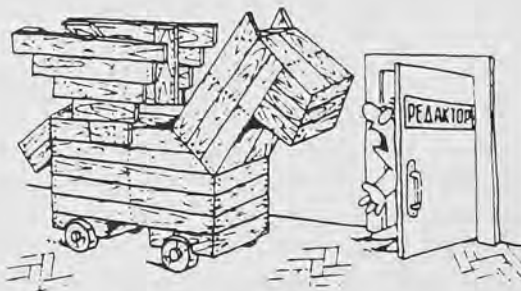
Цей біг настільки важкий, що в ньому можуть брати участь лише дуже добре вправлені спортсмени віком від 22 років.

Ляконічні вислови. Це короткі, чіткі висловлювання. Назва їх походить від давньогрецької області Ляконії, жителі якої жили дуже суворим способом — не знали розкошів і змалку готувалися до воєнних походів. Мова їх була проста і небагатослівна. А назва їхньої столиці Спарти дала початок вислову „спартанський спосіб життя”.

Спартанське життя — тверде життя, яким спартанці виховували своїх дітей. Вони були безстрашними воїнами, відданими патріотами. Історики розповідають, що мати одного з воїнів, випроважаючи його на війну, подала щит і сказала: „З ним або на ньому”, тобто повертайся переможцем або загинь у бою. Греки завжди виносили з поля бою поляглих на їхніх щитах. Цей вислів став крилатим у трохи зміненій формі: „Із щитом чи на щиті”.

Т. Г.

УСМІХНИСЯ!

... Пегас чи троянський нінь?..

ДАТКИ НА ПРЕС-ФОНД „ЮНАКА” ТА НА ІНШІ ПОТРЕБИ ДІЯЛЬНОСТІ ПЛАСТУ

від 25 серпня до 15 грудня 1991 року

ЗСА:

\$150.00	пл. сен. Ярослав Пришляк пожертва на „Готуйсь” — „Юнак” як неприйнята винагорода за працю коменданта в таборі УПН-ів 1991р., Станиця Боффало.	\$25.00	в другу річницю відходу на Вічну Ватру сл.п. Ярослава — Мортка Рака на прес-фонд „Юнака” зложили Евстахія і Мотря Мілянч.
\$20.00	пл. сен. Омелян Дзюба — Станиця Боффало, даток на прес-фонд пластових журналів.	Разом: \$620.00	
\$50.00	пл. сен. Микола Ценко — жертва на прес-фонд „Юнака”.	Канада: \$50.00	пожертва від учасників семінара Шкільної Ради, Торонто з нагоди нарад у Пластовій Домівці, що відбулися 1.XII.1991.
\$25.00	пл. сен. Ярослав Пришляк, жертва замість квітів на могилу бл. п. д-ра права Петра Дармограя на фонд пластових журналів.		
\$25.00	пожертва на „Готуйсь” і „Юнак” в пам’ять Бабусі кошового Станиці Боффало — Андрія Пришляка, бл. пам’яти Марії МАТУХ, жертва від пл. сен. Ярослава Пришляка.	ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ д-ра прав ПЕТРА ДАРМОГРАЯ склав пл. сен. Ярослав ПРИШЛЯК на фонд пластових журналів „Готуйсь” і „Юнак”, висловлюючи співчуття Родині, \$25.00.	
\$25.00	пожертва від Галі і Дозя Пришляків замість квітів на могилу бл. п. Марії МАТУХ — Бабусі кошового Андрія Пришляка, Боффало.	ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ бл.п. МАРІЇ МАТУХ бабусі кошового Станиці Боффало Андрія Пришляка пожертвував \$25.00 — пл. сен. Ярослав Пришляк, висловлюючи глибоке співчуття.	
\$25.00	склав пл. сен. Ярослав Пришляк на могилу бл. п. Лева ЛОМИША — чоловіка Дарії Ломиш, Боффало.	ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ бл.п. МАРІЇ МАТУХ бабусі кошового Станиці Боффало — Андрія Пришляка, склали замість квітів родина Галі і Дозя Пришляків \$25.00 , висловлюючи своє глибоке співчуття.	
\$100.00	пожертва на прес-фонд „Юнака” в пам’ять Батьків Іванни Ганкевич.	ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ св.п. ЛЕВА ЛОМИША чоловіка Дарії Ломиш, склав пожертву в сумі \$25.00 — пл. сен. Ярослав Пришляк, висловлюючи своє глибоке співчуття.	
\$5.00	пожертва на прес-фонд „Юнака” Іка Лабуньки в пам’ять Начального Пластуна Юрія Старосольського.	ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВИЖУ МОГИЛУ сл.п. НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА — ЮРІЯ СТАРОСОЛЬСЬКОГО склав на прес-фонд „Юнака” \$5.00 ст. пл. Іко Лабунька.	
\$50.00	пожертва 89-го Відділу Союзу Українок в Кергонксоні на передплату двох пластових журналів до Бразилії.		
\$120.00	пожертва родини Ярослава і ст. пл. Олега Цюків в пам’ять незабутньої дружини і матері сл.п. Ольги Цюк у 23 роковини смерті.		

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ

св.п.

ОЛЬГИ ЦЮК

у двадцять треті роковини її відходу у вічність Родина — Батько і син Олег склали \$120.00 на прес-фонд виховної дії Пласту.

Вияв пошани пам'яті незабутньої Дружини і Матері що триває уже 23 роки — це унікальний, мабуть спосіб не тільки в Пласті, але й серед широкого громадянства.

З нагоди проголошення незалежності України складаю даток на Прес-фонд „Юнака” у висоті \$100.00

в пам'ять моїх Батьків Осипа та Вероніки Стойкевич в подяці за те, що вони вшпили в мені велику пошану та любов до українського народу.

В цей знаменний для нас час, проголошення Незалежності Української Держави, з радістю а zarazом з великим смутком згадую моїх Батьків, що не дожили цієї великої події.

пл. сен. Іванна Ганкевич

У другу річницю відходу на Вічну Ватру сл.п. пл. сен. Ярослава-Мортка Рака зложили на прес-фонд „Юнака” \$25.00.

Евстахія і Мотря Міляннич

РІЗДВЯНА ЗАГАДКА

(Подав вуйко Влодко)

Доземо вписати в підставку ялинки 21 слів, складених з п'ятьох букв за поданими внизу значеннями. Середущий — третій „товстий” рядок, коли читати зліва направо, дасть бажану розв'язку — слова відомої нашої колядки. Назвіть цю колядку!

1. Військова вправа
2. Степова трава
3. Має кожна птаха
4. Вітер
5. Святочна імпреза в таборі
6. Іспит в юнацтві
7. Спаситель
8. Рід азбуки
9. Не лізь у воду — не знаючи. . .
10. Необхідне в господарстві
11. Майдан для спортових зайнять
12. Біблійне ім'
13. Має кожна ріка
14. „Рукав бобровий умочу в ріці. . .”
15. Член проводу в таборі
16. Був ним Кирило Кожом'яка
17. Столиця європейської країни
18. Пластовий ступінь
19. Має кожна хата
20. Ступінь в українському війську
21. Жіноче ім'я.

ПЛАСТОВЕ ГАСЛО НА 1992 РІК

ОДИН СВІТ —
ОДИН ПЛАСТ

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

НАЙБІЛЬША
УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА
В КАНАДІ

пропонує Вам єдину
українську
«MASTERCARD»

з кожним вживанням
допоможе
українській громаді

UKRAINIAN CREDIT UNION LIMITED

295 COLLEGE STREET, TORONTO	922-1402
2397 BLOOR STREET W., TORONTO	762-6961
3635 CAWTHRA ROAD, MISSISSAUGA	272-0468
225 THE EAST MALL, ETOBICOKE	233-1254
247 ADELAIDE STREET S., LONDON	649-1671
38 JACKSON AVENUE, OSHAWA	571-4777
1093 OTTAWA STREET, WINDSOR	256-2955

*Українська Кредитова Спілка
передає щирий привіт усім
ПЛАСТУНАМ*

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303